Canon de rugăciune către Sfântul mucenic Sebastian şi către cei împreună cu dânsul

(18 decembrie)

Sfântul mucenic Sebastian (18 decembrie):

https://www.academia.edu/44746787/Sf%C3%A2ntul_mucenic_Sebastian_18_decembrie_

https://archive.org/details/sf.-sebastian/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-sebastian

***

Materiale despre Sfântul mucenic Sebastian:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Sebastian-(18-dec)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Sebastian+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Sebastian+

****

Troparul Sfântului mucenic Sebastian şi al celor împreună cu dânsul, glasul al 4-lea: Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoinţele lor, cununile nestricăciunii au dobândit de la Tine, Dumnezeul nostru. Că având tăria Ta, pe chinuitori au învins; zdrobit-au şi ale demonilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuieşte sufletele noastre, Hristoase Dumnezeule.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare de biruinţă, cu dumnezeiască cuviinţă, întru tărie s-a prea slăvit. Că aceasta, Nemuritorule, ca o puternică a toate, pe potrivnici i-a zdrobit, cale nouă făcând israeliţilor prin adânc.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminat fiind de strălucirile prea cinstitei Treimi, vrednicule de laudă, arată părtaşi Luminii, cu rugăciunile tale, pe cei ce cinstesc cu credinţă prăznuirea ta cea luminată şi sfinţită.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Având cuget luminat şi primitor de curate străluciri, ca un mucenic cuminte şi înţelept, ai dorit cu adevărat numai pe Cel ce este mai presus de toate şi cu credinţă L-ai dobândit pe El, purtătorule de biruinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu nevoinţe dumnezeieşti ai întunecat cu adevărat cugetele trupului şi cu sângiurile pătimirii ai uscat pâraiele cele tulburi ale mulţimii idolilor, de Dumnezeu înţelepţite, mucenice, biruitorule în multe lupte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mulţime de mucenici ai adus Ziditorului, surpând cu harul Sfântului Duh, cu dumnezeieştile tale învăţături, tot temeiul păgânătăţii prigonitorilor; cu care împreună roagă-te să ne mântuim noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prunc născând pe Cel ce este mai înainte de veci înţeles împreună cu Tatăl, ai înnoit legile firii, Preasfântă Fecioară, Maică prea curată, prin cinstita, cea mai presus de fire şi dumnezeiască naşterea ta.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce Însuţi ştii...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunând, mucenice, cinstita oaste şi întărind-o cu armele dumnezeieştii credinţe, ai surpat cu puterea Duhului, taberele vrăjmaşului şi vicleniile tiranilor.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sprijinitu-ţi-ai picioarele pe piatra cea înţelegătoare a inimii tale, cu simţire cucernică, mucenice mult pătimitorule şi nu te-ai lăsat amăgit de măiestriile vicleanului balaur, ci tuturor te-ai făcut întărire cucernică întru Duhul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Împunsăturile cele cumplite ale săgeţilor le-ai răbdat, legat şi întins pe lemn, mucenice; iar cu dumnezeiasca putere a lui Dumnezeu te-ai arătat iarăşi cu totul nevătămat, ruşinând meşteşugirile vrăjmaşului, prea mărite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai sfinţenie înţelegătoare a Celui ce toate le sfinţeşte şi locaş prea curat, Ceea ce eşti fără de prihană; că din tine S-a arătat Dumnezeu Întrupându-Se şi s-a făcut cunoscut lumii, îndoit cu firile şi într-un Ipostas, dumnezeiască Mireasă.

Irmosul: Cel ce Însuţi ştii slăbiciunea firii omeneşti şi prin milostivire Te-ai închipuit într-însa, încinge-mă cu putere de sus, ca să strig Ţie: Sfântă este Biserica cea însufleţită a slavei Tale celei prea curate, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Munte umbrit de darul cel dumnezeiesc văzându-te pe tine proorocul Avacum, cu ochii cei de departe văzători, mai înainte a vestit pe Sfântul lui Israel, care avea să iasă dintru tine, spre mântuirea şi înnoirea noastră.

Stih: ***Sfinte mucenice Tiburtie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Putere ţi-a dat ţie Dumnezeu, mucenice Tiburtie, ca prin slăbiciunea trupului să biruieşti în luptă pe vrăjmaş; că bărbăteşte ai intrat în foc arzător, mucenice prea puternice şi ai primit în schimb roua cea cerească.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreunatu-te-ai cu slujitorii cei de sus, o, Sfinte Tiburtie, ca un slujitor al lui Hristos şi ai înălţat jertfe curate întru Duhul, lucrătorule de cele sfinte, lauda şi strălucirea mucenicilor. Pentru aceasta, cu bucurie te cinstim pe tine.

Stih: ***Sfinte mucenice Castul, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spânzurat fiind, strujit cu ghiare de fier, înconjurat de năvala asprelor chinuiri şi vârât în groapă, unde a primit dumnezeiescul sfârşit, viteazul mucenic Castul se veselea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Săvârşind vindecări cu Sfântul Duh, fericite, spre luminarea celor ce priveau la tine, neamurilor ai vestit cu bună cucernicie mântuirea, cu dumnezeiască cuviinţă, Sfinte mucenice Sebastian şi ai săvârşit alergarea prin mucenicie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din toate neamurile numai pe tine te-a ales Dumnezeu, cel mai presus de fiinţă şi Fiinţă a luat, făcându-Se Om ca noi, Ziditorul fiinţei omeneşti, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână, cea cu totul fără de prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cel ce ai luminat cu Lumina venirii Tale, Hristoase şi ai strălucit cu Crucea Ta marginile lumii, luminează cu lumina cunoştinţei Dumnezeirii Tale inimile celor ce Te laudă cu dreaptă credinţă.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Căile şi cărările tale ducând numai către Domnul au ocolit calea cea rea a vrăjmaşilor şi multora s-a făcut cale dreaptă şi sfântă, mucenice al lui Hristos, prea cinstite.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfinţii mucenici Marcelin şi cu Marcu grăiesc cu iscusinţă şi prea înţelepţeşte înaintea judecătorului, de mântuitoarea venire a lui Hristos; şi amândoi fiind legaţi, li se străpung picioarele cu piroane, fiind măriţi ca nişte mucenici.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu tărie închipuind Patimile celui ce a ucis patimile noastre, mucenicii Marcelin şi Marcu cu lancea sunt împunşi şi purtând cunună, dănţuiesc cu Cetele celor fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prea luminate nor al Soarelui, ceea ce eşti cu totul fără de prihană, depărtează norii sufletului meu, cu rugăciunile tale şi luminează-mi cugetul cel întunecat de lenevie, ca să te laud pe tine, Prealăudată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-ne-a pe noi...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai cu tărie de cuget neînduplecată, prea cinstite, când te băteau fără de cruţare cu toiege şi când te străpungeau cu multe săgeţi; pentru aceea, bucurându-te, te-ai mutat către Lumina cea neînserată, mucenice.

Stih: ***Sfinte mucenice Sebastian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te întărea pe tine Hristos, când te luptai şi te războiai cu demonii şi când erai chinuit cu bătăi cumplite, Sfinte mucenice Sebastian şi te uitai către Dânsul cu ochii inimii, nebiruite mucenice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu pârghiile cele tari ale prea înţeleptelor tale cuvinte ai surpat rătăcirea, ai sfărâmat locurile de închinare ale vrăjmaşilor şi templele idoleşti le-ai surpat şi pe tine însuţi te-ai ridicat locaş Dumnezeiescului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înnoit-ai firea noastră cea stricată prin călcarea poruncii, născând pe Cel ce a înnoit toate numai cu dumnezeiasca voire, Ceea ce eşti între femei binecuvântată, de Dumnezeu cu har dăruită.

Irmosul: Înconjuratu-ne-a pe noi adâncul cel nemăsurat şi nu este izbăvitor; socotitu-ne-am ca nişte oi de junghiere; mântuieşte pe poporul Tău, Dumnezeul nostru, că Tu eşti celor neputincioşi Tărie şi Îndreptare.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cu roşeala sângiurilor tale vopsindu-ţi haina pătimirii, te-ai îmbrăcat ca şi cu o porfiră, prea lăudate Sebastian. Pentru aceasta te-ai şi sălăşluit împreună cu Hristos întru Împărăţia cea de sus şi fără de sfârşit, împreună cu cei ce au pătimit cu tine şi au primit cununi, înţelepte. Cu care împreună dănţuind, pomeneşte-ne totddeauna şi pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, credincioşii te cunoaştem cuptor înţelegător; că precum a mântuit pe cei trei tineri Cel Preaînalt şi pe mine, omul întreg, în pântecele tău m-a înnoit; Dumnezeul părinţilor Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea cea tare întărindu-se pătimitorii tăi, Hristoase, pe vrăjmaşul l-au biruit; înşelăciunea au călcat în picioare şi trupurile şi le-au dat chinurilor; cântând: Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtătorii de biruinţă, mucenicii cei luminaţi de Dumnezeu: mucenicul Sebastian, Sfântul Marcelin, lăudatul Marcu, Sfinţii Tiburtie şi Castul cel prea înţelept nevoindu-se şi toţi cei împreună cu dânşii, bine s-au mutat către cer, cântând: Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Stih: ***Sfinte mucenice Tiburtie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bărbăteşte ai intrat în foc, nevoitorule Tiburtie, primind de sus, ca şi tinerii, roua Duhului şi cântând cu prea dulce cântare: Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Spânzurându-te ca o mieluşea, ai sugrumat pe vrăjmaşul cu strunele răbdătoarelor tale osteneli, prea lăudată şi după moarte vieţuieşti, muceniţă Zoe, cântând: Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine te numim, Curată, năstrapă de aur, prea sfântă masă a dumnezeieştii Pâini a vieţii, loc de sfinţenie şi scaun prea înalt, pe care S-a odihnit Dumnezeul părinţilor, Cel Lăudat şi Prea slăvit.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptor tinerii lui Avraam...

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Voind a muri lumii şi tuturor celor din lume, te-ai învrednicit de Viaţa cea adevărată, pururea cinstite, strigând cu osârdie: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte mucenice Castul, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pusu-te-au pe tine cei fărădelege, în chip cumplit, în groapa cea mai de jos, îngropându-te şi ucigându-te, prea lăudate Castul, cel ce cântai cu căldură: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fericită viaţă ai câştigat ca una ce ai numele vieţii, Sfântă muceniţă Zoe, că ai părăsit prin sugrumare viaţa cea trecătoare, cântând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înfrumuseţatu-te-ai, născând pe Dumnezeu şi Stăpânul, care luminează, Preacurată, neamul oamenilor cu dumnezeieşti Frumuseţi; căruia strigăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

În cuptor, tinerii lui Avraam, ca într-o topitorie, au strălucit cu frumuseţea dreptei cinstiri de Dumnezeu, mai curat decât aurul, grăind: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul Naşterii tale...

Stih: ***Sfinte mucenice Sebastian, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să te învredniceşti de dumnezeiasca Lumină, de mărirea şi de frumuseţea cea veşnică, vrednicule de laudă, Sfinte mucenice Sebastian, bărbăteşte ai răbdat chinurile, durerile şi moartea; pentru aceasta toţi te fericim.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai în mijlocul celor împreună luptători, ca un soare în mijlocul stelelor, mucenice, iar acum dumnezeiasca boltă a Bisericii se luminează cu prea sfinţitele

străluciri ale sfinţitelor tale nevoinţe şi toată nebunia cea îndrăzneaţă a diavolului se risipeşte.

Stih: ***Sfinţilor mucenici, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubind pe Hristos, Sfinţii mucenici Tiburtie, Marcelin, Marcu, Zoe şi Castul, pătimesc împreună cu învăţătorul lor şi de Dumnezeu înţeleptul Sebastian şi culeg deopotrivă cununile biruinţei, rugându-se totdeauna pentru noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicatu-s-a, sălăşluindu-se în Locaşurile cele luminoase, ceata cea îndumnezeită a mucenicilor şi se veseleşte în ceruri, pururea rugându-se Iubitorului de oameni pentru noi, cei ce îi fericim pe ei totdeauna.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Se înspăimântă Oştile cele înţelegătoare, văzând că dumnezeiasca strălucire a Tatălui este ţinută în chip de netâlcuit în braţele tale, având asemănarea ta; ca să îndumnezeiască pe oameni, Fecioară Maică, neispitită de nuntă.

Irmosul: Chipul Naşterii tale celei prea curate, l-a arătat rugul cel aprins care nu se mistuia şi acum, te rugăm, să stingi cuptorul ispitelor, cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Având cuvântul deopotrivă de strălucitor cu viaţa luminată, ai tras cu sfinţenia mulţime de necredincioşi către dreapta cinstire de Dumnezeu; cu care împreună ai luptat bucurându-te, suferind răutatea tiranilor. Pentru aceasta, astăzi săvârşind prea sfinţită pomenirea ta şi te lăudăm pe tine.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Marie, cinstit locaş al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuţi în prăpastia cumplitei deznădăjduiri, a greşelilor şi a necazurilor; că tu eşti mântuirea păcătoşilor, ajutătoare şi apărătoare tare şi miluieşti pe robii tăi.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

O, minune înfricoşătoare, o, taină nouă, striga Fecioara cea curată şi fără de prihană, când Te-a văzut pe Tine, Doamne, întins pe Lemn. Cum de eşti osândit ca un vinovat la moarte pe Cruce de făţarnicii judecători cei fărădelege, Judecătorule al tuturor şi Cuvinte!

***

Cuvant Ortodox - Sfântul mucenic Sebastian şi cei împreună cu dânsul - 18 decembrie:
https://www.youtube.com/watch?v=8B96blZgBHU

&&&

Sfântul Sebastian, bărbatul cel binecredincios, s-a născut în cetatea Narvoniei, iar în Mediolan a crescut şi a învăţat carte. El era atât de plăcut şi iubit păgânilor împăraţi Diocleţian şi Maximian, încât l-au făcut voievod al ostaşilor lor celor mai de aproape şi i-au poruncit ca totdeauna să fie înaintea lor, pentru că era bărbat viteaz şi priceput, plin de înţelepciune, în cuvinte adevărat şi în judecăţi drept, iar în sfaturi mai înainte văzător. În lucrurile cele ce i se încredinţau lui şi în slujbe era credincios şi cu bărbăţie, însemnat în bunătate şi în toată rânduiala obiceiurilor era foarte ales. Pe acesta îl cinsteau ostaşii ca pe un părinte şi toţi cei din palatul împărătesc foarte mult îl iubeau şi îl cinsteau, căci era cinstitor de Dumnezeu, adevărat şi om drept; ca pe care îl miluise Dumnezeu cu darurile sale, acela de toţi să se iubească şi să se cinstească.

În toate zilele slujea lui Hristos cu osârdie, rugându-se şi păzind sfintele Lui porunci. Şi aceasta o făcea în taină, ca să nu afle păgânii împăraţi credinţa lui în Hristos; nu de munci temându-se, nici iubind averea, ci numai pentru aceasta tăinuia sub hlamida stăpânirii pământeşti pe ostaşul lui Hristos, ca să ajute creştinilor, care în acea vreme erau foarte izgoniţi şi munciţi. Pentru că pe care nu putea să-i ceară şi să-i elibereze din legături şi din munci, nici să le facă vreo uşurare, pe aceia îi întărea cu cuvinte folositoare, ca să-şi dea sufletele cu bărbăţie

pentru Domnul lor, cu al Cărui sânge erau răscumpăraţi şi să-şi verse sângele lor privind către veşnicele răsplătiri, care vor fi după muncile vremelnice de aici. Apoi se sârguia a câştiga lui Dumnezeu sufletele pe care diavolul se nevoia a le răpi spre pierzare.

Deci, precum grăieşte Scriptura, întărind mâinile cele slabe şi genunchii cei slăbănogiţi ai credincioşilor şi pe cei slabi la suflet, care se îndoiau şi se temeau de munci, pe aceia îi învăţa şi-i făcea să fie cu bărbăţie şi îi deştepta către nevoinţă. Apoi, văzând pe mulţi înaintea sa nevoindu-se şi alergarea săvârşindu-şi şi credinţa nevătămată în muncile cele grele păzindu-şi şi către primirea cununilor celor veşnice mergând - se aprindea însuşi cu dorinţa de a pătimi pentru Hristos şi aştepta până când îi va arăta lui Domnul vreme lesnicioasa spre aceasta.

Deci, a dobândit vremea întru care nu i-a mai fost cu putinţă a tăinui văpaia dragostei şi a râvnei celei dumnezeieşti ce ardea înăuntru şi cu dinadinsul s-a arătat pe sine tuturor cine era; căci n-a răbdat mai mult a se ascunde lumina în întuneric. Şi a fost vremea aceea astfel:

***

Doi bărbaţi cinstiţi şi de bun neam, Marchelin şi Marcu, fraţi după trup şi împreună născuţi, au fost prinşi mărturisind pe Hristos şi mult timp au fost ţinuţi legaţi. La aceştia adeseori mergea fericitul Sebastian şi îi mângâia pe dânşii, vorbind despre Sfânta credinţă şi despre cele folositoare, sfătuindu-i să se lepede de înşelăciunile lumeşti cele degrabă trecătoare şi să nu se teamă de muncile cele vremelnice. Iar ei, ascultând sfatul lui cel sănătos, răbdau cu bărbăţie rănile cele aduse asupră-le de către cei ce-i chinuiau şi erau neclintiţi în credinţă; apoi au fost osândiţi la tăiere cu sabia.

Dar s-a dat astfel de poruncă, că, dacă într-acel ceas, când vor pleca capetele sub sabie, vor vrea să jertfească zeilor, apoi să-i elibereze la casele lor, la părinţi, la familiile şi copiii lor, căci încă erau vii părinţii lor. Pe tata îl chema Tracvilin, iar pe mama o chema Maria, fiind amândoi bătrâni. Şi au rugat părinţii şi toţi ai casei lor pe Agresta Hromatie, eparhul cetăţii Romei, să mai îndulcească zilele vieţii lui Marchelin şi a lui Marcu treizeci de zile, în care timp ar putea să-i sfătuiască să se închine zeilor, pentru că părinţii, femeile şi tot neamul lor, erau întru întunericul relei credinţe păgâneşti. Deci, dându-le vremea cea cerută, i-au înconjurat părinţii, femeile, copiii, rudeniile şi prietenii lor, cu multă tânguire rugându-i să se miluiască pe ei şi pe aceştia şi să facă după plăcerea împăraţilor.

Tatăl lor, intrând în temniţă, se tânguia, zicându-le: "O! fiii mei prea iubiţi, nu vă pare rău de ticăloasele mele bătrâneţi? Care alt toiag şi ajutor al bătrâneţilor mele

voi avea eu? Cine mă va căuta pe mine lipsitul întru slăbiciunile mele? Cine îmi va îngropa ticălosul meu trup şi cine va moşteni averile mele? Fie-vă jale şi milă de mine, tatăl vostru, o, fiii mei, care v-am născut şi v-am crescut. Pentru ce vă duceţi de voia voastră la moarte? Pentru ce nu vă întristaţi de tinereţile voastre, de bătrâneţile mele, de femeile voastre şi de copiii care jelesc în tot ceasul fără mângâiere? Pentru ce vă lipsiţi de toate cele frumoase ale lumii, de viaţa cea prea dulce şi să mănânce vrăjmaşii bogăţia voastră, iar eu să mă păgubesc într-o zi de toată averea, de viaţă, de fii şi de lumina ochilor mei".

Zicându-le acestea, tatăl a început împreună cu maica lor a se boci fără mângâiere, smulgându-şi părul capului şi faţa zgâriindu-şi-o, zicând: "Aduceţi-vă aminte, fiii mei prea iubiţi, de ostenelile ce am suferit, născându-vă, legănându-vă, crescându-vă şi hrănindu-vă, eu, ticăloasa de mine".

Acestea şi multe altele ziceau părinţii lor, ca să-i pornească către milostivire şi împreună pătimire. Femeile lor plângeau şi se boceau asemenea şi, purtând copiii lor în braţe, ziceau: "Soţii noştri prea iubiţi! Pentru ce vă arătaţi către noi şi către voi atât de nemilostivi? Dacă aţi avut o socoteală ca aceasta nebună, ca să vă omorâţi fără de vreme şi în zadar, pentru o nădejde deşartă a vieţii ce va să fie, care nu ştiţi de este adevărată, pentru ce ne aruncaţi pe noi în munci? Cum vom vedea noi moartea voastră cea amară şi nedreaptă? Cum vom suferi văduvia noastră, ticăloasele de noi? Cum vom hrăni pe copiii voştri? Fie-vă milă şi vă înduraţi de noi! Dacă nu vă este milă de trupurile voastre, apoi omorîţi-ne pe noi mai întâi, ca să nu vedem sfârşitul vostru, căci nici o zi nu voim să trăim în urma voastră, ci vom ruga pe schingiuitori să ne taie şi pe noi cu aceeaşi sabie. Sau, dacă nu ne vor asculta, noi înşine ne vom tăia singure".

După ce au zis acestea, femeile, rudeniile şi prietenii lor, au făcut pe mulţi ascultători să lăcrimeze; şi mai ales, mucenicilor - ca nişte oameni şi ei trup fiind - li s-a făcut milă de femeile şi copiii lor şi vărsau multe lacrimi.

Atunci Sfântul Sebastian, care se întâmplase acolo în acea vreme, văzându-i pe ei aproape de cădere şi de pierzare a sufletelor, fiindu-i milă de dânşii, apoi, cunoscând că şi vremea mărturisirii sale a sosit ca şi altora să ajute şi singur să iasă la nevoinţa pătimirii, a făcut semne tuturor să tacă şi a zis: "O, ostaşii lui Hristos cei tari! O, luptători prea iscusiţi ai oştirii celei dumnezeieşti! Iată că şi prin tăria sufletelor voastre şi cu bărbăţie v-aţi apropiat de biruinţă. Iar acum, pentru ticăloasa momire de la ai voştri, voiţi a lepăda jos cununile cele veşnice? Să înveţe prin voi bărbăţie ostaşii lui Hristos a se înarma cu credinţa. Să nu voiţi a vă lepăda semnul biruinţei voastre, pentru lacrimile femeii şi nu slăbiţi

punerea picioarelor voastre pe grumajii vrăjmaşilor, pentru că nu, iarăşi luând putere, să se ridice spre război, care, deşi întâi era cumplit asupra voastră, mai pe urmă însă mai cumplit se va arăta.

Deci ridicaţi, în pătimirile acestea pământeşti, cu prea slăvire, steagurile nevoinţei voastre şi nu vă lipsiţi de Hristos pentru o nefolositoare tânguire copilărească. Căci aceştia pe care îi vedeţi plângând, s-ar fi bucurat acum de ar fi ştiut cele ce ştiţi voi; căci ei socotesc că numai aceastasingură este viaţa, care luând sfârşit, nici o parte nu rămâne celui viu, trupul fiind mort. De ar fi ştiut că este altă viaţă fără de moarte şi fără de durere, în care împărtăşeşte bucuria cea de-a pururea, cu adevărat s-ar fi sârguit împreună cu voi a merge către aceea şi viaţa aceasta vremelnică întru nimic socotind-o, pe cea veşnică ar fi poftit-o. Pentru că viaţa aceasta de acum este degrabă trecătoare şi atât de nestatornică, încât nici către cei ce o iubesc pe ea nu poate vreodată să-şi păzească credinţa; căci, de la începutul lumii, cei ce au nădăjduit spre dânsa s-au păgubit şi pe toţi cei ce au poftit-o, i-a înşelat; apoi şi-a bătut joc de toţi cei ce s-au mândrit cu dânsa, pe toţi i-a minţit şi pe nici unul nu l-a făcut cu nădejde; în fine, cu totul s-a arătat că este minciună. O! de-ar fi umblat numai cu minciuna şi să nu se fi dus în rătăcirea cea cumplită! Dar ce este mai amar, că viaţa aceasta pe iubitorii ei îi duce către toată fărădelegea. Aceasta pe iubitorii de pântece îi îndulceşte cu îmbuibare şi cu băutură. Pe iubitorii de patimi, la desfrânare şi la toată necurăţenia îi îndeamnă.

Viaţa aceasta îndeamnă pe tâlhari să fure, pe cel mânios să se iuţească, pe cel mincinos să înşele. Aceasta seamănă între bărbaţi şi între femei despărţire; între prieteni, vrajbă; între cei blânzi, gâlceavă; între cei drepţi, nedreptăţi; între fraţi, sminteli. Aceasta ia de la judecători judecata dreaptă, de la cei curaţi, întreaga înţelepciune; iar de la meşteri, cinstea şi ca să nu pomenim pe cele mai cumplite ale ei, apoi ea duce către mari fapte rele pe iubitorii săi, încât uneori ucide frate pe frate, fiu pe tată şi prieten omoară pe prieten. Oare cu a cui îndemânare se fac acestea? Cu al cui sfat? Cu ce fel de nădejde şi gând se săvârşesc nişte fărădelegi ca acestea?

Oare nu pentru viaţa aceasta de acum, pe care prea mult iubind-o, oamenii se urăsc unul pe altul? Pentru că fiecare îşi caută lui singur petrecerea cea mai cu bune plăceri. Căci pentru ce înjunghie tâlharul pe călător, bogatul năpăstuieşte pe cel sărac, cel mândru face strâmbătate celui smerit şi cel vinovat de tot răul goneşte pe cel nevinovat? Cu adevărat toate răutăţile acestea le lucrează cei ce slujesc vieţii acesteia de acum, care poftesc a petrece şi a se îndulci cu dragostea ei multă vreme; ea, sfătuind la toate răutăţile pe poftitorii şi slujitorii săi, îi dă pe

ei fiicei sale celei născute dintr-însa, adică morţii celei veşnice, în care au căzut şi oamenii cei dintâi pentru aceasta. Căci, creaţi fiind spre câştigarea vieţii celei veşnice, s-au dat pe sine întru dragostea vieţii vremelnice; apoi s-au făcut robi plăcerii pântecului şi tuturor dulceţilor. După aceea au căzut în iad, nimic neducînd cu ei din bunătăţile cele pământeşti. Această viaţă de acum vă înşală pe voi, o, prieteni iubiţi?"

Apoi a zis către părinţii mucenicilor: ***"Pe aceşti iubiţi ai voştri, care merg către viaţa cea veşnică, să-i întoarceţi înapoi cu sufletul vostru cel nedrept? Aceasta vă invită pe voi o! cinstiţi părinţi, ca să daţi înapoi cu tânguirile voastre cele fără de socoteală pe fiii voştri care aleargă către ostăşirea cea cerească, către cinstea cea nestricată şi către prietenia Împăratului celui veşnic?. Aceasta vă sileşte pe voi, o! femei ale sfinţilor, ca prin momelile voastre să răzvrătiţi minţile cele muceniceşti şi să-i abateţi de la scopul lor cel bun? Prin sfătuirile voastre le mijlociţi moarte în loc de viaţă şi robie în loc de mântuire. Pentru că, de se vor învoi cu sfaturile voastre, apoi puţină vreme vor vieţui cu voi, iar după aceea va fi nevoie a se despărţi de voi; şi astfel se vor despărţi, încât nu veţi putea să vă mai vedeţi unul cu altul acolo, fără numai în muncile cele veşnice, unde văpaia arde sufletele necre-dincioşilor, unde şerpii tartarului mănâncă buzele hulitorilor, unde aspidele rup piepturile închinătorilor de idoli, unde este plânsul cel amar şi suspinarea cea grea, unde nu se mai conteneşte tânguirea în munci.***

Deci daţi loc acestora ca să scape de muncile acelea, după aceea sârguiţi-vă şi voi a vă izbăvi de acelea, spuneţi-le iarăşi a se sârgui către cununa cea gătită lor. Nu vă temeţi, căci nu se despărţesc de voi, ci merg ca să vă gătească vouă în cer lăcaşuri strălucite, întru care cu dânşii şi cu fiii voştri vă veţi sătura de bunătăţile cele veşnice. Dacă aici vă mângâie casele cele frumoase de piatră, cu cât mai vârtos vă vor mângâia pe voi frumuseţile curţilor celor de sus, unde mesele de aur curat strălucesc, unde cămările sunt zidite din pietre scumpe, cu mărgăritare împodobite şi cu slavă strălucite; unde-s grădinile de-a pururea înflorite cu flori neveştejite, unde-s câmpuri verzi şi îndestulate cu izvoare de ape dulci; unde văzduhul este întodeauna cu mireasmă bună negrăită, unde este ziua cea neînserată, lumina cea neapusă şi bucuria cea nesfârşită; unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, nici un fel de vedere urâtă, nici o grea mirosire, nici o auzire a vreunui glas de întristare, de plângere şi de înfricoşare. Ci toate se văd frumoase, toate au miros ca nişte aromate, toate se aud înveselitoare. Acolo cântă neîncetat cetele îngerilor şi ale arhanghelilor, slăvind pe Împăratul cel fără de moarte într-un glas.

Deci, pentru ce să treceţi cu vederea o viaţă ca aceasta şi să o iubiţi pe cea vremelnică? Au doară pentru bogăţii? Acelea pier degrabă, iar cei ce voiesc a le avea lângă ei veşnic, să audă ce răspund către dânşii bogăţiile lor: aşa ne iubiţi pe noi, ca să nu ne despărţim de voi niciodată; însă a merge în urma voastră, după ce muriţi voi nu putem; iar a merge înaintea voastră, vieţuind voi, putem; însă numai dacă ne veţi porunci voi, adică de ne veţi trimite înaintea voastră. Lacomul împrumutător şi lucrătorul de pământ cel osârduitor să vă fie vouă chip, căci acela dă omului aur în datorie, că îndoit se ia de la dânsul; iar celălalt, feluri de seminţe seamănă în pământ, ca să le poată lua însutit. Deci datornicul dă împrumutătorului îndoit aurul sau şi pământul creşte sământa semănătorului însutit; iar bogăţiile voastre pe care le veţi încredinţa lui Dumnezeu, oare nu le va da vouă îndoit de multe?

Astfel trimiteţi acolo bogăţia voastră înainte şi apoi sârguiţi-vă a merge şi voi degrabă. Pentru că ce foloseşte viaţa aceasta vremelnică? De ar trăi cineva o sută de ani şi apoi când va veni ziua cea de pe urmă, au nu se văd toţi anii cei trecuţi şi toate dulceţile vieţii, ca şi cum n-ar fi fost niciodată? Numai că rămân nişte urme ca ale unui călător străin, care ar fi găzduit la noi într-o zi. O! cu adevărat nebunul şi acela care nu ştie nici unele din aceste bunătăţi, numai acela nu poate iubi această viaţă prea frumoasă. Cu adevărat al celui fără de pricepere este lucrul acesta a se teme de pierderea acestei vieţi pieritoare, spre a primi pe cea pururea viitoare, întru care îndulcirile, bogăţiile şi veseliile se încep, ca să nu se sfârşească niciodată, ci fără sfârşit rămân în veci. Căci cel ce nu voieşte să iubească o viaţă ca aceasta pururea fiitoare, acela şi pe aceasta vremelnică în deşert o pierde şi cade în moartea cea veşnică. Apoi se ţine legat în iad, unde este focul cel nestins, supărarea cea de-a pururea şi muncile cele neîncetate, unde vieţuiesc duhuri cumplite, cu capete de şerpi, ai căror ochi slobod săgeţi de foc, ai căror dinţi sunt mai tari ca fildeşul, cu cozile de scorpie, cu glasuri ca ale leilor răcnesc şi numai la vedere sunt înfricoşătoare şi aduc mare frică, durere cumplită şi moarte amară.

O! de-ar fi cu putinţă a muri într-acele înfricoşări şi munci, dar ce este mai cumplit, căci de aceea vieţuiesc ca să moară neîncetat. Pentru aceea nu se mistuieşte până în sfârşit, ca fără de sfârşit să se muncească. De aceea rămân întregi ca în veci să se învenineze de muşcările balaurilor. Apoi mădularile cele uscate iarăşi se înnoiesc, ca iarăşi, să fie spre mâncarea şerpilor celor înveninaţi şi a viermilor celor neadormiţi.

O! prieteni, o cinstite femei ale sfinţilor! Nu doriţi a întoarce această doime sfântă de la viaţa cea fără de sfârşit, către acel fel de moarte înfricoşată şi fără

de sfârşit! Nu-i atrageţi de la bucurie către tânguire! Nu-i sfătuiţi a merge de la lumină la întuneric! Nu-i chemaţi de la odihna cea dulce la muncile cele amare! O! doime sfântă, Marcheline şi Marcu! Nu vă lăsaţi să vă înşele duşmanul cel viclean care v-a adus o ispită ca aceasta prin casnicii voştri! Nu vă aruncaţi în muncile cele nesfârşite şi nu vă daţi în mâinile diavolului! Nu vă înşelaţi cu dragostea acestei vieţi vremelnice, cu frumuseţile acestei lumi văzute şi dulceţile cele deşarte ale vieţii! Nu vă lăsaţi biruiţi de rugămintea părinţilor, de tânguirea femeilor, de lacrimile copiilor, de momelile prietenilor şi ale rudeniilor! Aduceţi-vă aminte de cuvintele Domnului: Vrăjmaşii omului sunt casnicii lui. Căci nu ne sunt prieteni aceştia care ne despart pe noi de Dumnezeu, ci vrăjmaşi. Dragostea lor către noi nu este adevărată, ci mincinoasă, de vreme ce dragostea lui Dumnezeu şi împărăţia cerurilor cea gătită celor ce iubesc pe Dumnezeu o jefuiesc şi de atâtea bunătăţi ne lipsesc pe noi.

Deci, nu lăsaţi ca să vă ia din mâini plata aceea pentru care v-aţi ostenit atâta! Căci iată, cu adevărat că şi cum în mâinile voastre ţineţi acum bunătăţile cele gătite vouă. Iată, acum staţi lângă uşile cămării celei cereşti. Iată, acum cununile vi s-au împletit şi Hristos, puitorul de nevoinţe, vă aşteaptă ca să vă încununeze şi să vă prea mărească înaintea Sfinţilor îngeri. Iată, acum a sosit sfârşitul alergării voastre. Deci, nu vă întoarceţi înapoi ca femeia lui Lot, ca să nu vă faceţi stâlp neînsufleţit, căci veţi pierde sufletele voastre. Nu vă întoarceţi cu mai multă dragoste către părinţi, către femei, către copii, ca să nu fiţi nevrednici de Hristos, care a zis: Cel ce iubeşte pe tatăl său sau pe maică-sa, sau pe fiu sau fiică, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Să nu fiţi aşa de nepricepuţi, ca după ce aţi început cu duhul, acum să sfârşiţi cu trupul. O! de aş fi avut parte de Hristos, Dumnezeul meu, ca mai înainte de voi, să-mi vărs sângele pentru El; ca voi să fi privit la pătimirea mea şi moartea mea să vă fi fost vouă pildă spre a vă pune sufletele pentru Domnul vostru şi al meu"!

Acestea şi altele multe grăind Sfântul Sebastian, îndată l-a strălucit o lumină dumnezeiască din înălţime şi faţa lui era ca a îngerului, încât s-au spăimântat necredincioşii de slava feţei lui. Apoi au fost văzuţi de unii şapte îngeri, îmbrăcând pe fericitul Sebastian cu haina strălucită şi un tânăr prea frumos, zicându-i: "Tu, totdeauna vei fi cu mine".

Acestea s-au făcut în casa lui Nicostrat, unde erau închişi Marchelin şi Marcu. Iar femeia lui Nicostrat, cu numele Zoe, care de şase ani îşi pierduse glasul dintr-o boală cumplită, a rămas mută, dar puterea auzului şi a înţelegerii o avea nevătămată. Aceasta, auzind toate cele grăite de Sebastian şi înţelegându-le bine,

apoi, văzând şi strălucirea feţei lui, a căzut la picioarele lui, rugându-l să i se dezlege limba ei.

***Iar fericitul a zis:* "De sunt rob al lui Iisus Hristos şi de sunt adevărate toate cele ce a auzit această femeie din gura mea şi prin ele a crezut, să poruncească Domnul meu, ca să se dezlege buzele şi limba, precum odinioară a proorocului Zaharia".**

Acestea zicând, a făcut semnul Sfintei Cruci peste gura femeii şi îndată ea a început a vorbi cu mare glas zicând: *"Fericit eşti tu, binecuvântat este cuvântul gurii tale şi fericiţi sunt cei ce cred prin tine în Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu. Că eu am văzut cu ochii mei pe înger, pogorându-se din cer către tine şi ţinând o carte deschisă înaintea ochilor tăi, din care citeai cuvântul tău. Deci, binecuvântaţi sunt cei ce cred cele grăite de tine şi blestemaţi sunt cei ce se îndoiesc măcar de un cuvânt din cele auzite. Că precum luceafărul răsare şi izgoneşte întunericul nopţii şi aduce lumina ochilor tuturor, aşa lumina cuvintelor tale a gonit toată întune-carea, atât a neştiinţei, cât şi a orbirii mele şi mi-a răsărit ziua cea luminată a credinţei celei drepte; apoi ai deschis amuţirea de şase ani a gurii mele, spre lauda lui Dumnezeu".*

O minune ca aceea văzând toţi cei ce erau acolo, s-au plecat spre a crede în Hristos. Iar Nicostrat, bărbatul Zoii, văzând atâta putere a lui Hristos, a căzut la picioarele sfântului, cerând iertare că prin porunca împăratului a ţinut legaţi şi închişi pe cei doi. Şi, luând legăturile de fier din mâinile lor, le cuprinse genunchii şi-i rugă a merge liberi. Apoi zise: *"O! cât aş fi fost de fericit dacă aş fi putut să fiu legat pentru sănătatea voastră; căci, cu vărsarea sângelui meu pentru voi, aş fi spălat păcatele mele şi, izbavindu-mă de moartea cea veşnică, aş fi dobândit viaţa aceea care a voit a ne-o vesti Dumnezeu, prin gura domnului Sebastian".*

Iar când ruga pe sfinţi să meargă la ale lor, i-au zis aceia: "Paharele pătimirilor noastre nu voim a le lăsa ţie; iar Domnul nostru Iisus Hristos este bogat şi îndurat; El este puternic să te învrednicească şi pe tine de un pahar ca acesta, dacă cu adevărat îl pofteşti. Că de vreme ce vouă necrezând încă, vi s-a dăruit lumina cunoştinţei adevărului, cu cât mai vârtos acum, crezând tot ceea ce veţi cere, vi se va da; pentru că dumnezeiasca bunătate totdeauna este gata a da în dar cele dorite, mai ales celor care cred în El fără îndoială. Credinţa voastră, acum din învăţătură s-a început. Şi într-un ceas aţi învăţat ceea ce ar fi putut cineva să înveţe într-un an. Şi precum vedem, nimic nu vă opreşte pe voi cei ce credeţi în Domnul nostru a fi gata de a muri pentru El. Nici părinţii, nici fiii, nici bogăţiile, ci îndată treceţi cu vederea cele ce aţi iubit totdeauna şi căutaţi ceea ce niciodată nu ştiaţi, alergând pe

cărările cele neştiute, căci îndată aţi venit către Hristos şi prin dorinţă aţi intrat acum în cele cereşti, de vreme ce nici o mângâiere nu căutaţi pe pământ! O! cât de mare laudă este lucrul acesta! O! cât este de următor faptei bune! Dar cu Hristos nu v-aţi unit în apa Botezului, apoi începuturile ostăşirii n-aţi văzut şi acum luaţi arme pentru Împăratul Cel adevărat şi pe ostaşii Lui dezlegându-i din legături, singuri vă faceţi ai Lui; iar pentru cei ce vor să fie omorâţi, nu vă temeţi singuri a vă da la moarte".

Zicând acestea, sfinţii s-au umilit toţi în inimile lor şi plângeau, căindu-se de neştiinţa lor cea de mai dinainte pentru că voiau să întoarcă pe ostaşii lui Hristos de la nevoinţa cea bună.

Atunci a zis Marcu: "Învăţaţi-vă, o! părinţi prea iubiţi, o femei şi prieteni, învăţaţi-vă a sta cu bărbăţie împotriva vrăjmaşului, luând pavăza credinţei, cu care veţi putea stinge săgeţile cele aprinse ale duşmanului. Scoală-se şi iuţească-se asupra noastră slugile diavolului, ori cu ce muncă vor voi, rupă trupurile noastre, că trupul îl vor putea omorî, dar sufletul, cel ce se luptă pentru biruinţă, nu-l vor putea birui. Iar pentru uciderea şi ruperea trupului să nu băgăm seama, pentru că mai slăviţi îi fac pe ostaşi rănile ce se primesc pentru Împăratul ceresc. Se iuţeşte asupra noastră diavolul cu mare mânie, căci singur se munceşte văzând răbdarea noastră; aduce asupra noastră felurite munci şi ne îngrozeşte cu multe chinuri, pentru a ne înfricoşa şi a ne rupe de la nevoinţa cea bună. Şi unde nu sporeşte nimic cu muncile, acolo cu vicleşug momeşte; făgăduieşte viaţa, ca pe viaţă s-o ia; făgăduieşte cinste, ca să necinstească; făgăduieşte bogăţii, ca să sărăcească; dă slavă, ca să umple de ruşine; făgăduieşte neîntristare, ca să arunce în primejdie şi necaz neîncetat.

Acestea sunt războaiele lui meşteşugite, acestea sunt sfaturile cele amăgitoare ale lui, adică a scoate trupul din munci, iar pe suflet a-l omorî cu păcatele. Iar noi să mergem împotriva lui, să trecem cu vederea trupul, ca să ajutăm sufletul; că pentru ce să ne temem a muri vremelnic, nădăjduind a vieţui veşnic? Pentru ce să ne fie jale de această viaţă, nădăjduind a dobândi pe cea bună? Să se teamă că vor muri acei care nu vor vedea viaţa în veci. O! cât de mulţi iubitori ai acestei vieţi, întâmplarea fără de veste i-a pierdut! Fulgerul i-a lovit, marea i-a înecat, prăpăstiile i-au înghiţit, sabia i-a înjunghiat. Şi pe această viaţă cu durere au pierdut-o, ticăloşii, iar pe cealaltă nicidecum n-au aflat-o. Deci aceia să se tânguiască pentru viaţa aceasta, aceia să se cutremure de moarte. Iar nouă ce durere să ne fie de moarte şi ce purtare de grijă să avem pentru viaţa aceasta? Noi, care avem viaţa gătită de la Iisus Hristos şi bunătăţi nevăzute de ochi, neauzite de urechi şi neajunse la minte".

Grăind Sfântul Marcu acestea, toţi se înaripară cu dorinţa vieţii ce va să fie, iar de aceasta de acum se îngreţoşau. Toţi se aprindeau cu dragostea lui Hristos, iar lumea au început să o urască şi mulţumeau lui Dumnezeu că le-a luminat întunericul şi le-a deschis ochii minţii şi, scoţându-i din calea pierzării, le-a arătat calea mântuirii. Şi aşa, cei ce veniseră ca să întoarcă pe sfinţii mucenici de la Hristos, s-au întors singuri către Hristos. Şi cei ce aşteptau să vâneze pe alţii în pierderea lor, singuri s-au vânat spre mântuire.

Iar Nicostrat, cu femeia sa Zoe, stăruiau zicând: "Nu vom mânca, nici nu vom bea, de nu ne vei da taina credinţei creştineşti".

Sfântul Sebastian i-a zis: "Schimbă-ţi cinstea ta şi începe mai vârtos a fi slujitor al lui Hristos, decât eparhului. Deci ascultă sfatul meu: Pe toţi câţi îi ai prin legături şi prin temniţe adună-i la un loc, că eu voi chema pe preotul lui Dumnezeu şi de la acela te vei învrednici Sfintelor Taine, împreună cu toţi care vor voi să creadă. Că dacă diavolul se sârguieşte atât de mult spre a întoarce de la Hristos pe sfinţii săi robi, cu atât mai vârtos suntem datori a ne sârgui să scoatem de la diavol, pe aceia care cu nedreptate i-a făcut ai săi şi să-i dăm iarăşi Ziditorului".

Nicostrat răspunse: "Dar pot să se dea sfintele tâlharilor, celor osândiţi la moarte şi celor fărădelege?"

Sebastian zise: "Mântuitorul nostru a venit pentru cei păcătoşi în lume şi a arătat taina Botezului, prin care se spală păcatele şi fărădelegile omeneşti şi se dă darul cel dumnezeiesc. Deci, la începutul întoarcerii tale, acest dar să aduci lui Dumnezeu: îngrijeşte-te pentru mântuirea altora şi-ţi va fi ţie ca răsplătire o cunună mucenicească, având împreună cu tine flori neveştejite de multe fapte bune".

Auzind acestea Nicostrat, a mers la Claudie logofătul şi i-a poruncit ca să trimită la casa lui pe toţi cei ferecaţi cu fiare. Punându-i înainte, Sfântul Sebastian le-a dat cuvânt de învăţătură mântuitoare. Apoi sfântul, aflându-i pe dânşii plecaţi spre a crede şi lesnicioşi spre a primi darul cel dumnezeiesc, a poruncit să-i dezlege din legături pe toţi.

După aceea a mers la Sfântul Policarp, preotul, care se ascundea pentru prigoană şi i-a spus lui toate cele ce s-au făcut. Sfântul Policarp, mulţumind lui Dumnezeu, a mers cu Sebastian în casa lui Nicostrat şi, văzând adunarea celor

ce crezuseră în Dumnezeu, a zis: "Fericiţi sunteţi voi toţi care aţi ascultat cuvântul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, care a zis: Veniţi către Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima, şi veţi afla odihna sufletelor voastre; căci jugul meu este bun şi sarcina mea este uşoară. Deci acum voi, fraţilor, care voiţi să vă spălaţi prin apa Botezului, ca să vă faceţi fii iubiţi ai lui Dumnezeu, aveţi trebuinţă de pocăinţă, ca, prin ea să dobândiţi iertarea păcatelor celor de mai dinainte. Dar acum când arătaţi o osârdie ca aceasta către Hristos, Dumnezeul nostru, căci, crezând întru El, gata sunteţi a muri pentru dânsul şi de unde, mai înainte aţi vrut să întoarceţi pe alţii, acum singuri aceasta o voiţi, să ştiţi că acum aţi luat iertare şi aţi câştigat biruinţă asupra vrăjmaşului celui nevăzut. Ştie Hristos, Dumnezeul nostru, a scoate lumina din întuneric şi din vasele cele lepădate a scoate vase alese. Aşa a făcut din Saul pe Pavel, din depărtat a făcut apostol şi din prigonitor, învăţător. Aşa şi pe voi acum, v-a făcut din păgâni creştini, din necredincioşi robi credincioşi şi din vrăjmaşi prieteni, de a căror întoarcere, toată adunarea diavolilor, fiii întunericului, plâng şi se tânguiesc; iar cetele sfinţilor îngeri, fiii luminii, se bucură şi se veselesc de luminarea voastră. Deci, să se apropie fiecare din voi şi să-mi dea numele său în scris şi, mai înainte de luarea Botezului, să ţineţi post. Postiţi până în seară şi când va apune lumina cea materială, atunci va răsări lumina cea nematerială prin Sfântul Botez". Atunci s-au umplut toţi de bucurie şi s-au pregătit pentru Sfântul Botez.

Aceasta făcându-se, a venit Claudie logofătul în casa lui Nicostrat şi l-a chemat la eparh: "S-a mâniat eparhul, înştiinţându-se că ai chemat toţi legaţii în casa ta şi mi-a poruncit să te chem; deci vezi ce vei răspunde lui".

Venind Nicostrat la eparh şi întrebat fiind de cei legaţi a răspuns: "Din porunca măriei tale, am luat pe doi creştini, ca să-i păzesc în casa mea, pe Marchelin şi pe Marcu, cărora, pentru ca să le fac frică mai mare, am adus la dânşii pe alţi legaţi şi ferecaţi greu, ca privind la aceia şi cunoscând ce fel de pătimiri îi aşteaptă, poate s-or supune poruncii tale".

Iar eparhul l-a lăudat pentru aceasta şi l-a liberat, zicând: "Mare dar vei lua de la părinţii lor, de se vor întoarce prin tine la gândul nostru, ca apoi să fie liberaţi întregi şi sănătoşi".

Întorcându-se Nicostrat cu Claudie acasă, i-a spus despre Sfântul Sebastian, că fiind prieten împăraţilor, este creştin şi desăvârşit în dumnezeiasca învăţătură şi întăreşte numele creştinilor întru a sa credinţă; apoi arătă că viaţa aceasta de acum

este vremelnică şi degrabă pieritoare, vestind alta după moarte, veşnică şi mai bună. Şi i-a mai spus cum a strălucit faţa lui cu lumina cerească, cum a vindecat pe femeia lui de amuţirea cea de şase ani şi a făcut-o de grăieşte limpede. Acestea zicându-le, Claudie a zis: "Doi copii ai mei foarte mici sunt bolnavi, unul este răcit, iar celălalt peste tot trupul este rănit; deci îl voi ruga pe el ca să-mi vindece fiii, pentru că nu mă îndoiesc, că cel ce a putut să dezlege limba celei mute de şase ani, va putea să vindece şi pe fiii mei".

Acestea zicând a mers degrabă la casa sa şi, luând amândoi copiii pe mâinile sale, a venit în casa lui Nicostrat şi, căzând înaintea picioarelor sfinţilor lui Dumnezeu, adică Sebastian şi Policarp, a zis: "Fără îndoire, cred cu toată inima cum că Hristos, pe Care Îl cinstiţi voi, este Dumnezeu adevărat; iată am adus aici pe aceşti doi copii ai mei bolnavi, ca prin voi să se mântuiască de moarte".

Iar dumnezeieştii bărbaţi au zis către dânsul: "Degrabă fiecare dintre dânşii vor primi vindecare de orice boală vor avea, în vremea când vor intra în sfânta baie a Botezului".

Atunci Claudie a strigat: "Cred în Hristos şi voiesc a fi creştin!"

Pregătindu-se toţi pentru Sfântul Botez, se scria numele fiecăruia şi se da preotului; şi, mai înainte decât toţi, şi-a dat numele Tracvilin, tatăl lui Marchelin şi Marcu; iar după dânsul alţi şase prieteni ai lui: Ariston, Criscentian, Evtihian, Urban, Vitalie şi Iust. După aceştia, Nicostrat cu fratele său, Castorie şi Claudie, logofătul; după dânşii, doi fii ai lui Simforian şi Felix; apoi Marchia, mama lui Marchelin şi Marcu, Simforosa, femeia lui Claudie şi Zoe, a lui Nicostrat; apoi toată casa lui Nicostrat, bărbaţi şi femei, până la treizeci şi trei de suflete; iar la sfârşit toţi cei ce erau prin legături, şaisprezece la număr. Însă numărul tuturor celor ce s-au botezat de Sfântul Policarp era de şaizeci şi patru. Iar primitor din botez era Sfântul Sebastian şi ale femeilor erau primitoare Beatrix şi Luchina.

Mai întâi de toţi au fost aduşi copiii lui Claudie, în sfânta baie a Botezului şi îndată s-au vindecat de neputinţele lor, încât nici urme de răni ce au avut pe trupurile lor n-au rămas. După aceştia s-a adus Tracvilin, care era cuprins nu numai de neputinţa bătrâneţilor, ci şi cu boala podagrei şi a hiragriei, încât abia putea a se purta de mâinile altora şi, dezbrăcând hainele de pe dânsul ca să-l bage în sfânta baie a Botezului, îl durea foarte rău trupul.

Şi l-a întrebat pe el Sfântul Policarp: "Crezi, fără îndoială, cum că unul născut, Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos este puternic a-ţi da sănătate şi a-ţi ierta păcatele?"

Iar Tracvilin a răspuns: "Cred că Hristos, Fiul lui Dumnezeu toate le poate, însă eu numai aceasta voiesc de la bunătatea Lui, ca să mi se ierte păcatele, iar de durerea trupului nu bag seama".
Toţi cei ce stau împrejur au plâns de bucurie şi rugau pe Domnul, ca să arate roada credinţei lui.

Începând Botezul, l-a întrebat: "Crezi în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh?" Şi când a răspuns: "Cred", îndată - încă fiind cuvântul pe buzele lui - i s-au dezlegat mâinile şi picioarele şi i s-au întărit pulpele şi gleznele lui, încât toată neputinţa bătrâneţilor s-a depărtat de la dânsul, devenind ca vulturul şi a strigat: "Tu eşti unul Dumnezeu adevărat, pe Care această lume ticăloasă nu Te ştie!" După dânsul toţi ceilalţi s-au botezat câte unul. Apoi şaisprezece zile din vremea cea dată lui Marchelin şi Marcu, le-a petrecut lăudând pe Dumnezeu în psalmi ziua şi noaptea, întărindu-se şi pregătindu-se, către nevoinţa mucenicească, pentru numele lui Hristos.

Împlinindu-se treizeci de zile Agrestie Hromatie, eparhul cetăţii Romei, chemând la sine pe Tracvilin, tatăl lui Marchelin şi Marcu, l-a întrebat despre fiii lui: "Plecatu-s-au, oare, ca să se depărteze de la creştinătate?" Iar Tracvilin a răspuns: "Pentru facerea ta de bine nu este destul nici un cuvânt al gurii mele, spre a-ţi mulţumi. Căci de nu ai fi oprit tu cu blândeţe, răspunsul cel de moarte dat asupra fiilor mei şi de nu i-ai fi lăsat atâtea zile, apoi eu m-aş fi lipsit de fii, iar ei n-ar mai fi avut tată. Dar acum se bucură împreună cu mine, toate rudeniile şi iubiţii prieteni, încă şi măria-ta, precum mi se pare; căci morţilor s-a dăruit viaţă, celor supăraţi veselie, iar celor întristaţi li s-a întors mângâierea".

Atunci eparhul, socotind că fiii lui se vor închina zeilor, a zis: "Deci, veniţi în ziua cea de pe urmă, ca fiii tăi să pună tămâia cea datoare zeilor".

Auzind acestea, Tracvilin a zis: "Prea luminate bărbat, de ai fi pus întrebarea ta pentru mine şi pentru fiii mei în cumpăna judecăţii celei drepte, ai fi putut cunoaşte ce fel de putere este numirea creştinească".

Eparhul a zis: "Te îndrăceşti, Tracviline?".

Iar Tracvilin a zis: "Până acum mă îndrăceam cu trupul şi cu sufletul, dar, cum am crezut în Hristos, îndată am primit sănătatea sufletului şi a trupului meu".

Eparhul a zis: "Iată, precum văd eu, pentru aceasta am lăsat şi am dat vreme fiilor tăi, că nu numai să-i întorci de la rătăcire, ci să te întoarcă şi pe tine către a lor rătăcire".

Tracvilin a răspuns: "Rog a ta strălucire, ca însuşi acest nume rătăcire să-l judeci şi să vezi ce lucruri se cuvine a le numi cu acest nume - rătăcire".

"Spune tu mai bine căror lucruri este potrivit numele de rătăcire" a zis eparhul.

Atunci Tracvilin a răspuns: "Întâia rătăcire este a lăsa calea vieţii şi a umbla pe calea morţii".

Eparhul a zis: "Şi care este calea morţii?"

Iar Tracvilin a zis: "Dar nu ţi se pare că aceasta este calea morţii, a da nume dumnezeiesc oamenilor celor muritori de rând şi a se închina chipurilor lor, cele făcute din lemn şi piatră?"

Eparhul a zis: "Dar nu sunt zei cei cărora ne închinăm noi?"

Tracvilin a răspuns: "Cu adevărat nu se cuvine a avea zeu pe acela pentru care se citeşte în cărţile de obşte că sunt răi, nedrepţi şi cumpliţi, că au avut părinţi fărădelege, că ei au vieţuit în necuvioşie, nedreptate şi în minciuni, încât au murit ticăloşeşte. Au doară, mai înainte până a nu împărăţi Cron peste cretani şi mânca trupurile fiilor săi, mai înainte de acea vreme, zic, nu era Dumnezeu în cer? Apoi după aceea Critul, având împăratul său cerurile, nu aveau Dumnezeu? Cu adevărat rătăcesc cei ce zic că Die, fiul lui Cron, stăpâneşte tunetele şi aruncă fulgerele, căci era ca un om, pe care îl stăpânea răutatea şi pofta trupească. Pe cine n-a prigonit acela, căci nici pe tatăl său nu l-a cruţat? Sau cu ce nelegiuiri nu s-a spurcat acela, care şi pe soră-sa cea născută dintr-un pântece, şi-a luat-o femeie? În toate zilele prin târguri, prin uliţe, prin case şi prin tot locul se povesteşte în cărţi de necurata Ira, căci se spune că sora lui Die este şi femeia lui. Iar răpirea lui Ganimet, copilul cel frumos, au doar se tăinuieşte şi de către înşişi închinătorii lui Die? Deci, nu crezi, prea luminate bărbat, că rătăceşti, cinstind pe zeii cei plini de nişte fapte rele ca acestea, pentru care legile romanilor la multe feluri de pedepse îi dau pe oameni? Pe unii ca aceştia îi cinsteşti tu şi, lăsând pe Atotputernicul Dumnezeu,

Care împărăţeşte în ceruri, zici pietrei: "Dumnezeul meu eşti tu!", iar lemnului: "Ajută-mi mie!".

Zis-a eparhul: "De când a început a se huli zeii şi a întoarce oamenii de la închinarea lor, cu multe întâmplări rele se primejduieşte împărăţia romanilor".

Tracvilin a zis: "Nu este aşa, ci de vei citi scrisorile lui Livie, vei afla acestea, că din oastea romanilor care adusese jertfă diavolilor, într-o zi au căzut mai mult de patruzeci şi două de mii. Nici aceasta nu este tăinuită de către tine, cum că francii au luat Capitoliul şi toată puterea romanilor s-a făcut lor de batjocoră. Multe cetăţi nespusă robie şi diferite feluri de ucideri a răbdat cetatea Roma, mai înainte de a cunoaşte oamenii pe Dumnezeul cel adevărat. Iar acum, de când a început a se cinsti nevăzutul şi adevăratul Dumnezeu, de cei ce cred în El, împărăţia romanilor este fără de tulburare şi fără de supărare; căci Dumnezeu, pentru aleşii Săi, a îngrădit-o cu pace. Dar un Dumnezeu atât de bun, nu se cunoaşte de voi şi toate facerile de bine care se fac de Ziditorul, se socotesc că sunt de la zidire".

Aşa vorbind între dânşii, au început cuvânt despre Iisus Hristos Domnul şi i-a spus Tracvilin cum Fiul lui Dumnezeu S-a pogorât pe pământ, nedespărţindu-se de ceruri şi S-a îmbrăcat cu trup ca să mântuiască sufletele omeneşti de pierzare. Apoi toate cele ce Tracvilin le-a ştiut de la sfinţii Sebastian şi Policarp şi mai ales din darul lui Dumnezeu, Care înţelepţeşte pe omul credincios, pe acelea le-a spus înaintea eparhului, însuşi Domnul dându-i gură şi înţelepciune şi nimeni n-a putut să i se împotrivească şi nici cel ce se împotrivea lui să-i răspundă. Şi i-a mai spus că multă vreme a zăcut în podagră şi hiragră, la toate mădularele lui şi îndată fără de veste s-a făcut sănătos, cu darul lui Hristos, în vremea când a crezut în El cu inimă bună.

Având şi eparhul boala podagrei de demult, a poruncit celor ce stăteau înainte ca să ia pe Tracvilin şi să-l ducă, iar noaptea, a trimis în taină şi l-a chemat la dânsul rugându-l şi plătindu-i, ca să-i spună doctoria cu care s-a vindecat".

Iar Tracvilin a zis: "Să ştii, măria-ta, că Dumnezeul nostru foarte rău Se mânie asupra celor care vor a vinde sau a cumpăra darul Său. De voieşti să te vindeci de boala ta, apoi crede în Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi te vei tămădui, precum mă vezi şi te văd. Că eu abia eram purtat de alţii şi unsprezece ani de grea boală am fost la toate venele şi încheieturile şi alţii îmi aduceau mâncarea la gură. Iar când am crezut în Hristos Dumnezeu, îndată am dobândit tămăduire şi cu darul Mântuitorului meu sunt întreg şi sănătos".

Eparhul a zis: "Rogu-mă ţie să aduci la mine pe acela ce a fost mijlocitor sănătăţii tale, căci dacă va putea să-mi dea şi mie vindecare, apoi şi eu mă voi face creştin".

Deci, mergând îndată, Tracvilin a chemat pe Sfântul Policarp şi apoi pe Sebastian şi au învăţat pe Agrestie Hromatie, eparhul şi pe Tivurtie, fiul lui, sfânta credinţă în Iisus Hristos. Şi au sfărâmat pe toţi idolii care erau în casa lui, mai mulţi de două sute: pe cei de lemn i-au ars, pe cei de piatră i-au sfărâmat, iar pe cei de aur şi de argint i-au tăiat bucăţele şi i-au împărţit la săraci.
Deci sfărâmaţi şi zdrobiţi fiind idolii, s-a arătat eparhului un tânăr frumos şi prea strălucit, zicându-i: "Domnul nostru Iisus Hristos, întru care ai crezut, m-a trimis la tine ca să primeşti sănătate în toate mădularele tale".

Atunci eparhul, îndată cu cuvântul s-a făcut sănătos şi, sculându-se, a vrut să cadă la picioarele celui ce se arătase, ca să i le sărute.

Iar acela a zis către dânsul: "Vezi să nu te atingi de mine, pentru că încă nu eşti spălat cu Sfântul Botez de necurăţia idolească". Acestea zicându-i, s-a făcut nevăzut.

Atunci eparhul cu fiul său, au căzut la picioarele sfinţilor strigând: "Unde este adevăratul Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos unul născut Fiul Atotputernicului Dumnezeu pe care îl propovăduiţi voi, o! buni învăţători?"

Iar sfinţii au sfătuit pe eparh să lase dregătoria eparhiei să nu mai facă judecăţi, în care era dator să cerceteze pe creştini să-i judece, să-i muncească, nici să meargă la priveliştea păgânilor, ci să se îndeletnicească întru învăţătura înţelepciunii duhovniceşti; apoi degrabă a făcut el aceea.

Iar când s-a apropiat de Sfântul Botez a fost întrebat: "Crezi întru Unul Dumnezeu?" El a zis: "Cred". "Te lepezi de idoli?". Şi a zis: "Mă lepăd". "Te lepezi de toate păcatele tale?" a zis preotul. Atunci el a răspuns către preot: "De la început trebuia să mă întrebi. Deci, mă voi îmbrăca iarăşi în hainele mele şi nu voi primi Sfântul Botez, până ce mai întâi nu mă voi lepăda de păcatele mele. Mă voi împăca cu aceia cu care am avut vrajbă. Pe care i-am mâniat, către aceia voi arăta dragoste. Iar de la cei ce au mânie asupra mea, de la aceia voi cere iertăciune. Toate datoriile datornicilor mei le voi ierta. Iar de am luat de la cineva ceva cu sila, aceluia voi întoarce îndoit. După moartea femeii mele am avut două ţiitoare, pe acelea le voi da după bărbat cu zestre de nuntă. Voi libera robii şi roabele. Toate lucrurile dregătoriei mele şi ale casei le voi rândui după Dumnezeu şi atunci cu îndrăzneală voi zice: Mă lepăd de toate păcatele mele şi voi primi Sfântul Botez. Aceste

cuvinte ale lui au plăcut sfinţilor şi s-a amânat botezul o vreme, până a împlinit cu fapte toate cele spuse. Apoi i-au botezat pe amândoi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, împreună cu toată casa, încât s-au făcut până la o mie patru sute cei din nou luminaţi, bărbaţi şi femei.

În acea vreme era mare prigoană asupra creştinilor, încât nu era cu putinţă nici bucate a cumpăra, nici apă a-şi scoate cineva, de vreme ce cu sfatul păgânilor, pretutindeni erau puşi idoli mici şi străji multe prin târguri, pe uliţe, pe la fântâni, pe la izvoare, pâraie; încât toţi care ar fi vrut să cumpere ceva de-ale mâncării sau să ia apa, mai întâi trebuiau să se închine idolilor ce erau acolo. Şi aceasta au scornit-o păgâniii, ca să-i prindă mai lesne pe creştini şi să-i dea la munci.

Văzând credincioşii aceasta, erau într-o mare mâhnire, pentru că nu le era cu putinţă a căpăta de undeva mâncare sau băutură, fără închinare la idoli, de care fugind, mai bine răbdau foamea şi setea decât să se închine lor.

Atunci Hromatie a poruncit tuturor credincioşilor, care erau în Roma, să ia pe ascuns din casa sa mâncare şi apă, căci era foarte bogat şi se adunau credincioşii în casa lui spre lauda lui Dumnezeu. Atunci era episcop al Romei fericitul Gaie, cu neamul din Dalmaţia, rudenia lui Diocliţian; acela săvârşea liturghia în casa lui Hromatie şi împărtăşea cu dumnezeieştile Taine pe poporul cel nou al lui Hristos. Iar pentru goana cea mare, care era asupra creştinilor, Hromatie a ieşit din Roma la oarecare moşii ale sale, pe care le avea în Campania, pentru că se temea ca nu cumva să se afle la Roma de credinţa lui în Hristos şi voia să vieţuiască acolo fără grijă şi mai cu libertate să ţină Sfânta credinţă. Deci, porunci creştinilor, ca toţi ce vor să se dea în lături de la prigoana asupra creştinilor şi să vieţuiască fără grijă, să meargă cu el la moşiile sale, făgăduind acolo tuturor hrană destulă. Atunci era nevoie ca împreună cu creştinii să meargă unul din cei doi sfinţi, spre mângâierea şi întărirea credinţei şi s-a făcut neînţelegere între cei doi sfinţi, Sebastian şi Policarp, pentru că fiecare dintr-înşii voia să rămână la Roma, pentru câştigarea cununii cele muceniceşti.

Atunci a zis sfântul episcop Gaie: "Dacă amândoi voiţi a muri pentru Hristos, vă veţi da în mâinile muncitorilor şi veţi lipsi atunci pe poporul credincios de mângâierea cea duhovnicească, din care cauză mie mi se pare Sfinte Policarp, ca cel ce ai treapta preoţiei şi eşti plin din destul de înţelepciune dumnezeiască, să mergi împreună cu domnul Hromatie, ca să mângâi cu învăţătura pe creştini, să-i întăreşti pe cei ce se îndoiesc şi să-i hrăneşti pe ei cu dumnezeieştile Taine".

Auzind acestea, Sfântul Policarp s-a supus poruncii şi a plecat împreună cu Hromatie şi cu alţi creştini din Roma. Deci, în ziua duminicii, săvârşind episcopul Sfânta Liturghie, a zis către credincioşi: "Domnul nostru Iisus Hristos, ştiind neputinţa firii noastre, două căi a arătat celor ce cred într-însul; una mucenicia, iar alta mărturisirea; pentru că cel ce nu va putea să meargă pe cea mucenicească, acela să alerge pe cea a mărturisirii. Şi de voieşte cineva, să meargă cu fiii noştri duhovniceşti, cu Hromatie şi cu Tivurtie; iar cine va vrea să rămână aici, în cetate, pot să rămână şi nici un loc al depărtării nu va despărţi pe aceia care sunt împreună cu darul lui Hristos; iar eu , deşi nu vă voi vedea cu ochii cei trupeşti, dar cu ochii mei dinăuntru, totdeauna veţi fi împreunaţi".

Zicând episcopul acestea, Tiburtie a strigat: "Mă rog ţie, părinte, să nu ies de aici, căci doresc foarte mult pentru Dumnezeul meu, de ar fi cu putinţă şi de o mie de ori să fiu omorât, ca să dobândesc viaţa veşnică".

Episcopul, bucurându-se de credinţa lui şi de o râvnă ca aceea, a lăcrimat şi rugă pe Dumnezeu ca toţi cei ce rămân împreună cu dânsul să poată a se nevoi şi să se învrednicească cununei mucenicesti.

Deci cu episcopul au rămas Marchelin şi Marcu şi tatăl lor Tracvilin, sfântul Sebastian şi tânărul cel frumos cu trupul şi mai frumos cu sufletul, Sfântul Tiburtie; asemenea şi Nicostrat protoschiniarul, cu fratele său Castorie şi cu femeia sa, Zoe şi Claudie, cu fratele său Victorin şi cu fiul său Simforian, care a fost vindecat de boala apei; numai aceştia au rămas în Roma, iar toţi ceilalţi au plecat cu Hromatie şi cu Policarp. Iar după ducerea lor, sfântul episcop a hirotonisit diaconi pe Marchelin şi Marcu, iar pe tatăl lor, Tracvilin, l-a sfinţit preot şi pe Sfântul Sebastian, care purta cele ostăşeşti, l-a făcut apărător al Bisericii.

Dar de vreme ce nu avea loc tăinuit în care ar putea săvârşi Sfânta Liturghie, pentru aceasta petrecea la un oarecare dregător împărătesc, cu numele, Castul, lângă palat. Pentru aceea şi-au ales petrecerea lor acolo, pentru că şi Castul era creştin în taină, împreună cu casnicii săi; iar pentru că legea închinării de idoli era pretutindeni, nu lua seama la cei ce vieţuiau în palatele împărăteşti - că nimeni nu gândea că s-ar înrădăcina credinţa creştinească chiar în palat - De aceea sfinţii puteau cu înlesnire a se tăinui la Castul, săvârşind dumnezeieştile slujbe. Deci stând ei acolo, ziua şi noaptea o petreceau în rugăciuni, lacrimi şi post şi rugau pe Dumnezeu ca să-i învrednicească de cununa cea mucenicească. Veneau la dânşii femei şi bărbaţi pe ascuns, cei ce văzuseră tămăduirile făcute de dânşii; căci cu rugăciunile lor se da bolnavilor sănătate, orbilor vedere şi duhurile cele necurate se

alungau din oameni; pentru aceea mulţi dintre dânşii primeau Sfânta credinţă în taină.

Odată, mergând Sfântul Tiburtie în cale, a văzut pe un om care căzuse de pe casă sa şi se rănise rău; toţi ai casei plângeau; pe acela l-a făcut întreg şi sănătos cu rugăciunea sa şi omul acela a trecut la creştini cu toată casa şi s-au botezat.

Sosind vremea pătimirii sfinţilor, mai întâi fericita Zoe, femeia lui Nicostrat, a ieşit la nevoinţă, căci, rugându-se ea lângă mormântul Sfântului Apostol Petru, a fost prinsă de cei ce pândeau pe creştini şi dusă la judecată, unde, fiind silită să aducă tămâie idolului Aris nu s-a supus. Pentru aceea a fost aruncată în temniţa întunecoasă şi acolo a fost chinuită cu foame şase zile. După această a fost scoasă şi spânzurata de păr, deasupra unui fum ce ieşea din gunoi şi, astfel, şi-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul ei a fost aruncat în Tibru.

Sfânta Zoe s-a arătat în vedenie Sfântului Sebastian şi i-a spus despre sfârşitul său; iar el, dacă a spus aceasta lui Tracvilin, acesta a strigat: "Iată femeile ne întrec! Deci, pentru ce să mai trăim noi?" Apoi a mers în acelaşi loc, la mormântul Apostolului şi acolo a fost ucis de păgâni cu pietre şi aruncat în Tibru. Nicostrat şi Castorie, împreună cu Claudie, cu Victorin şi cu Simforian, au fost prinşi şi aduşi la eparhul cetăţii, cel cu numele Favian, pe când căutau trupurile sfinţilor pe malul Tibrului. Pe aceştia, eparhul silindu-i către jertfă zece zile, pe de o parte cu momeli, pe de alta cu îngroziri şi munci şi nesporind nimic, a poruncit să-i înece în râu, legându-le câte o piatră mare de grumaji.

Pe Sfântul tânăr Tiburtie l-a arătat, pe ascuns, păgânilor un mincinos creştin, cu numele Curtuat, care era lup îmbrăcat în piele de oaie; şi, prinzându-l, l-a adus legat la judecată, la acelaşi eparh Favian, împreună cu Curtuat cel ce părea creştin. Deci Curtuat, venind la judecată, îndată s-a arătat vicleşugul său, căci numai cu chipul se arăta a fi creştin, iar înăuntru era plin de păgânătate. Acesta a fost martor şi vădìtor al lui Tiburtie, cum că el numea diavoli pe zeii romanilor. Dar sfântul se arăta adevărat şi cu mare bărbăţie mărturisitor al numelui Domnului nostru Iisus Hristos.

Şi a zis către dânsul judecătorul: "Nu face aşa de mare ruşine neamului tău, atât de cinstit, că eşti fecior de părinte slăvit şi ţi-ai ales viaţa creştinească necurată şi urâtă, căreia îi urmează ocară şi munci, moarte şi defăimare".

Sfântul Tiburtie a răspuns: "O! Prea înţelepte bărbat şi judecător al Romei! De vreme ce nu voiesc a cinsti şi a avea între zei pe desfrânata Venera şi pe

amestecătorul de sânge Die, pe mincinosul Ermis şi pe mâncătorul de fii Cron, de aceea îmi zici că ocărăsc neamul meu? Dar eu îţi spun că am înmulţit cinstea neamului meu, cinstind pe unul adevărat Dumnezeu, care împărăteşte în ceruri, închinându-mă şi numindu-mă rob al lui. Tu mă îngrozeşti cu munci? Ce lucru înfricoşat ne este nouă creştinilor a pătimi pentru Dumnezeul nostru prin sabie? Dar prin aceea ne vom dezlega de temniţa cea trupească şi vom dobândi cereasca libertate. Sau prin foc? Dar noi, mai mare văpaie poftind, am stins văpaia în trupurile noastre şi apoi de acestea să ne temem? Sau de surghiunie? Dar Dumnezeul nostru este pretutindeni şi oriunde suntem noi cu Dumnezeu, acolo este locul nostru".

Atunci Favian a poruncit să aducă mulţime de cărbuni aprinşi să-l pună desculţ pe sfânt deasupra lor; apoi a zis către dânsul: "Sau adu tămâie zeilor noştri pe aceşti cărbuni sau te suie desculţ pe ei".

Iar Sfântul Tiburtie, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci, s-a suit deasupra lor desculţ şi umbla pe dânşii ca pe nişte flori roşii şi moi şi a zis către judecător: "Lasă necredinţa ta şi cunoaşte că Dumnezeul meu este adevărat, Care porunceşte stihiilor şi tuturor zidirilor; iar tu de poţi, în numele lui Die al tău, pune mâna în apă fiartă şi să vezi nu vei primi arsuri? Iată eu, în numele Domnului meu Iisus Hristos, umblu pe acest foc ca pe nişte flori rourate, precum vezi, pentru că Ziditorului nostru toată făptura Îi slujeşte".

Judecătorul zise: "Cine nu ştie că Hristos al vostru v-a învăţat meşteşug de vrăjitorie?"

Sfântul răspunse: "Taci, ticălosule, nu îndrăzni a pomeni cu hulă, prin buzele tale cele purtătoare de venin numele cel atât de mare şi înfricoşat; nu face urechilor mele atâta necaz, ca să te aud lătrând asupra numelui Domnului meu".

Atunci Favian, mâniindu-se, l-a osândit la moarte şi a fost dus la drumul ce se numea Lavicansc, departe ca de trei stadii de cetate. Şi acolo, rugându-se lui Dumnezeu, a fost tăiat şi îngropat în acelaşi loc de un creştin oarecare, unde s-a arătat poporului mare dar dumnezeiesc, prin rugăciunile Sfântului Tiburtie.

După aceasta, acelaşi Curtuat, care numai cu chipul era creştin, a vestit păgânilor despre Castul, Marchelin şi Marcu. Deci, Sfântul Castul, după cea de a treia întrebare şi de trei ori spânzurare şi muncire, fiind aruncat într-o groapă şi astupat cu pământ de viu s-a săvârşit; iar pe Marchelin şi pe Marcu i-a pus Favian la butuc, le-a pironit picioarele cu cuie de fier şi le-a zis: "Veţi sta astfel până când veţi

aduce închinare zeilor". Dar pironiţi fiind pe un lemn, cântau: Iată ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui fraţii împreună. Şi au stat aşa o zi şi o noapte, cântând şi rugându-se; iar a doua zi au fost împunşi cu suliţele în coaste, chiar în acelaşi loc; şi aşa şi-au primit sfârşitul muceniciei.

Săvârşindu-şi aceşti sfinţi pătimirea lor, s-a aflat şi de Sfântul Sebastian, despre care a spus eparhul împăratului. Deci, chemându-l la sine Diocleţian, i-a zis: "Eu totdeauna te-am avut între cei dintâi în palatele mele, iar tu, cugetând cele împotriva sănătăţii mele, te-ai făcut vrăjmaş mie şi duşman zeilor mei, deşi până acum ai tăinuit această răutate".

Sfântul Sebastian a zis: "Eu pentru sănătatea ta am rugat totdeauna pe Hristos şi am cerut pace împărăţiei romanilor şi m-am închinat împăratului ceresc, socotind că este lucru cu nedreptate a se închina cineva pietrii şi a căuta ajutor de la dânsa, că aceea este lucru arătat cum că este lucru al celor fără de minte".

Atunci, mâniindu-se Diocleţian, a poruncit să-l ducă afară din cetate şi să-l lege de stâlp gol, în mijlocul unui câmp şi să-l străpungă cu săgeţi. Deci fiind pus el acolo, ca o ţintă, mulţime de ostaşi au săgetat cinstitul său trup şi înconjurându-l unii de o parte şi alţii de alta i-au umplut tot trupul de săgeţi; apoi, părându-li-se că a murit, s-au dus lăsându-l aşa legat şi plin de săgeţi. Când femeia Sfântului mucenic Castul, cu numele Irina, s-a dus noaptea să ia şi să îngroape trupul Sfântului Sebastian, l-a găsit viu şi l-a dus în casa sa; apoi în puţine zile s-a tămăduit de răni şi s-a făcut cu totul sănătos. Şi, adunându-se la dânsul creştinii în taină, îl rugau să iasă din Roma, precum au făcut şi alţi creştini, ca să nu cadă iarăşi în mâinile păgânilor.

Iar el, făcând rugăciune, s-a dus şi a stat pe scările palatului Eliogavalilor, şi când treceau pe acolo împăraţii, văzându-i sfântul, a strigat: "Popii zeilor voştri o, împăraţilor, vă tulbură pe voi cu vrăjile lor cele necurate, dându-vă ştiri mincinoase despre creştini, care ar fi potrivnici împărăţiei romanilor. Dar vedeţi că mult vă folosesc creştinii, pentru că se roagă în rugăciunile lor pentru cetatea aceasta; căci nu încetează a se ruga pentru împărăţia voastră şi pentru sănătatea tuturor ostaşilor romani".

Acestea grăind sfântul, a căutat spre dânsul Diocleţian şi a zis: "Oare tu eşti Sebastian pe care nu demult am poruncit să te omoare cu săgeţi?"

Sfântul a răspuns: ***"Pentru aceasta a binevoit a mă învia Domnul meu Iisus Hristos ca să fiu viu către voi şi înaintea întregului popor să fiu martor***

nedreptăţii voastre, căci cu judecată nedreaptă aţi ridicat prigoană asupra creştinilor, robii lui Hristos".
Atunci Diocleţian a poruncit să-l prindă şi să-l ducă la hipodrom.

Acolo sfântul răbdător de chinuri, cu mare glas proslăvind pe Hristos, iar pe idoli şi rătăcirea romanilor ocărându-le, a fost bătut cu beţe până la moarte şi a trecut în glasul bucuriei către Hristos, puitorul de nevoinţe, ca să primească cununa biruinţei, pentru nevoinţa sa cea bună. Iar sfântul lui trup l-au aruncat păgânii noaptea în groapa adâncă cu noroi, ca să nu-l afle creştinii şi să-l ia.

Dar sfântul s-a arătat în vedenie Luchiniei, femeia cea dreptcredincioasă şi a zis: "Să te duci la groapa cea cu noroi, care este aproape de Chirca şi vei găsi acolo trupul meu spânzurat în cuie şi luându-l, să-l duci în Catacombe şi să se îngroape în uşa peşterii, lângă mormintele apostoleşti".

Şi îndată acea fericită femeie, luând slugile sale, s-a dus în miezul nopţii la groapa cea arătată şi luând cu bună cucernicie trupul cel mucenicesc, l-a îngropat cu cinste, la locul unde i se poruncise, lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru, a cărui slava este în veci. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului mucenic Sebastian şi a însoţitorilor lui)